

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγχειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησία δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμνητοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 16 Ὀκτωβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 46

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ

— Μαμά, μοῦ πονεῖ τὸ κεφαλάκι μου, ἄχ πῶς μὲ πονεῖ ! Μαμά, μοῦ πονοῦν τὰ ποδαράκια μου, ὦ τί πόνο μοῦ κάνουν !

Ἡ Μαρίνα εἶναι κουλουριασμένη στὸ κρεβάτι της, σκεπασμένη ὡς τὸ λαιμὸ μὲ τίς κουβέρτες. Τὰ ματό-
κλαδά της χτυποῦν γρήγορα-γρήγορα σὰν δύο πεταλουδίτσες, κοντανασαι-
νει καὶ κάθε τόσο βογγάει. Φαίνεται πολὺ ἄρρωστη. Καυμένη Μαρίνα !

— Γρήγορα τὸ γιατρό ! λέει ἡ μαμὰ ἀνήσυχη. Μαρίνα μου, παιδάκι μου, ὑπο-
φέρεις σι' ἀλήθεια τόσο πολὺ ; Μαριγώ, φέρε σὲ παρακαλῶ ἕνα πιάτο μὲ νερὸ καὶ ξύδι νὰ τῆς βάλω μιὰ κομπρέσσα στὸ μέτωπο. Δέλα, τηλεφώ-
νησε στὸ γιατρό. Πέτρο, Γιώργο, ἡσυχία ! ἡ ἀδελ-
φούλα σας εἶναι ἄρρωστη.

Ὅλο τὸ σπίτι εἶναι ἀ-
νάστατο, ἄλλος τρέχει ἐπάνω, ἄλλος τρέχει κά-
τω, ἄλλος ἐτοιμάζει ζε-
στά, ἄλλος κομπρέσσες.
Ὁ Πέτρος δὲν παίξει πιά
μὲ τὴν τρουμπέτα του, ὁ
Γιώργος ἔπαψε νὰ σφυ-
ρίζει τὸ ἀγαπημένο του
τραγουδάκι. Ἡ Δέλα τηλεφώνησε
στὸ γιατρό, μὰ ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ
πρωτὶ καὶ θὰ λείψῃ ὅλη τὴν ἡμέρα. Πό-
σο θὰ φανῇ ἀτέλειωτη αὐτὴ ἡ ἡμέρα !

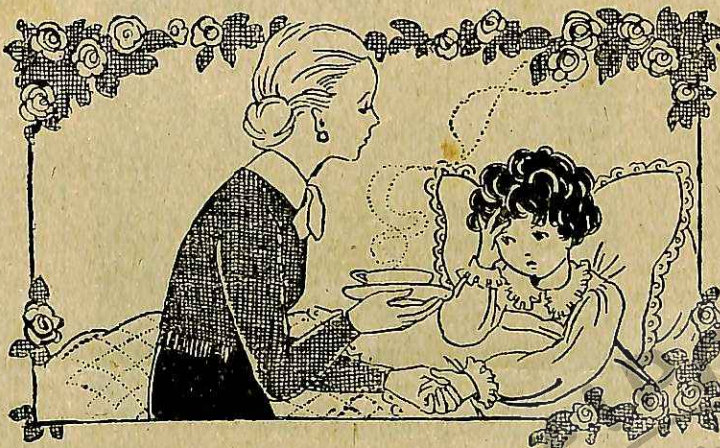
Τὸ μεσημέρι, πού ἔρχεται ὁ μπα-
μπᾶς βρίσκει ὀλους τοὺς δικούς του
φοβερά ἀνήσυχους.

— Ἀκόμη εἶναι ἄρρωστη ἡ Μα-
ρίνα ;

Ναί, ἡ Μαρίνα εἶναι ἀκόμη ἄρ-
ρωστη καὶ ἡ καυμένη ἡ μαμὰ ἔχει
μεγάλῃ ἀγωνία. Τὸ γλυκὸ της πρό-
σωπο φαίνεται πιὸ κουρασμένο, πιὸ
κομμένο ἀπὸ τῆς Μαρίνας. Φοβάται

πῶς ἡ κόρη της ἔχει κάποια ἀρρώ-
στεια πολὺ σοβαρή . . . ἂν καὶ γιὰ
τὴν ὥρα δὲν ἔχει πυρετὸ καὶ τὰ χε-
ράκια της εἶναι ῥοσερά. Μ' αὐτοὶ οἱ
πόνοι, ἡ ἀνησυχία της, ἡ ταραχὴ
της, ὦ Θεέ μου, τί μαρτύριο γιὰ τὴν
καυμένη τὴ μητερούλα πού ἀγαπάει
τόσο τρυφερά τὰ παιδάκια της ! Τώ-
ρα εἶναι καθισμένη στὸ κατάλευκο
κρεββάτι τῆς Μαρίνας καὶ κρατάει
στὰ χέρια της τὸ παχουλὸ χεράκι
τῆς κόρης της. Κάθε τόσο τῆς ἀλλά-
ζει τίς κομπρέσσες στὸ μέτωπο.

Ἡ Μαρίνα εἶναι ξαπλωμένη, ἀ-

Ἡ μαμὰ εἶναι καθισμένη στὸ κρεββάτι τῆς Μαρίνας
καὶ τῆς κρατάει τὸ χερί. (Σελ. 405 στ. β')

κούνητη. Φαινόταν σὰν νὰ κοιμάται,
δταν ξαφνικὰ τινάζεται. Σίγουρα θ'
ἀνεβαίνει ὁ πυρετός. Καὶ νά, τώρα
ἀρχίζει τὸ παραλήρημα. Τὰ χεῖλη
της προφέρουν λόγια καὶ φράσεις
χωρὶς εἰρμό.

— Πεινώ . . . κρυώνω . . . ὦ, τί
μαυρίλα ! . . . Καὶ αὐτὰ τὰ ἄσπρα ἔ-
κει . . . καὶ τ' ἄλλα τὰ κόκκινα . . .
Διψῶ . . . ὦ πῶς διψῶ . . .

Ἡ μαμὰ τῆς βάζει στὸ στόμα μιὰ
κουταλίτσα λεμονάδα. Ἀχ, δὲν θὰ
ἔρθῃ τέλος πάντων αὐτὸς ὁ γιατρός !
Τί φρικτὴ ἡμέρα !

— Νά ἐκεῖ, ἐκεῖ . . . ἕνας ἐλέ-
φαντας ἄσπρος, κάτασπρος ! ὦ τί
ὁμορφος πού εἶναι ! . . . Ἐλα κοντά,
ἔλα κοντά στὸ κρεββάτι μου . . .
μὰ ἔλα λοιπόν, μικρὲ μου ἐλέφαντα !

Καὶ ἡ Μαρίνα κλαίει μὲ παράπονο.

— Θέλω τὸν ἐλέφαντα . . . θέλω
τὸν ἄσπρο ἐλέφαντα πού στέκεται ἐ-
δῶ, στὴ μέση τῆς κάμαράς μου.

Ἡ μαμὰ φωνάζει τὴ Μαριγώ !

— Κάθησε, σὲ παρακαλῶ κοντά
στὸ παιδί καὶ ἡσυχάσε το. Ἐγὼ ἔρ-
χομαι ἀμέσως.

Καὶ γρήγορα-γρήγορα ἡ μαμὰ φο-
ρεῖ τὸ καπέλλο της, παίρ-
νει τὴν τσάντα της πη-
δάει σ' ἕνα ταξί καὶ τοῦ
δίνει τὴ διεύθυνση ἐνὸς
μεγάλου ἐμπορικοῦ. Εἶ-
χε περάσει ἀπ' ἐκεῖ προ-
χθὲς μὲ τὴ Μαρίνα καὶ
στάθηκαν καὶ οἱ δύο τους
καὶ ἐθαύμασαν τὴ βιτρί-
να πού ἦταν στολισμένη
μὲ παιχνίδια, κοῦκλες,
ζῶα, ὀλα ἄσπρα, κάτα-
σπρα σὰν τὸ χιόνι.

Δίχως ἄλλο τὰ θαυμά-
σια αὐτὰ παιχνίδια θὰ
εἶχαν κάνει μεγάλη ἐν-
τύπωση στὸ κοριτσάκι
καὶ μὲς στὸ παραλήρημά
του ζητοῦσε ἕνα ἀπ' αὐ-
τά. Εἶναι πανάκριθα ὀ-
λα, ἡ μαμὰ τὸ ξέρει καλὰ πῶς αὐτὸ
πού θὰ κάνῃ εἶναι ἀληθινὴ τρέλλα.
Μὰ δὲν πειράζει, θὰ στερηθῇ ἡ ἴδια
γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ἄρρωστο παι-
δάκι της.

Κι' ἀλήθεια ἡ Μαρίνα δείχνει ἀ-
περίγραπτη χαρὰ δταν βλέπει ἐπάνω
στὸ κρεββάτι της τὸν ὠραῖο κάτα-
σπρο ἐλέφαντα.

Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ,
φθάνει ἐπιτέλους ὁ γιατρός. Ὁ μπα-
μπᾶς τὸν φέρνει στὴν κάμαρα τῆς
ἄρρωστης. Μὰ ἡ Μαρίνα δὲν θέλει
μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἐξετάσουν.

— Καλέ, έσφυγμός της είναι θαυμάσιος, λέει ο γιατρός. Δεν βλέπω απολύτως τίποτε, όλα είναι εν τάξει.

Και ο γιατρός παίρνει τον μπαμπά και τη μαμά στο γραφείο για να τους μιλήσει ιδιαιτέρως ενώ η Μαρίνα τον παρακολουθεί με ανήσυχο βλέμμα.

Θά ήταν ακόμη μεγαλύτερη ή ανησυχία της αν μπορούσε να ακούσει αυτά που λέει ο γιατρός στους γονείς της.

— Η μικρούλα σας άρρωστη δεν είναι καθόλου άρρωστη, δηλώνει ο καλός γιατρός. Δεν έχει τίποτε απολύτως και μόνο σας παίζει μια πολύ ανόητη και άσχημη κωμωδία.

— Τι λέτε, γιατρέ μου! κάνουν έ μπαμπάς και ή μαμά. Είναι δυνατόν!

— Και όμως, έτσι φαίνεται. Μήπως δεν ήθελε να πάει σχολείο;

— Όχι, σήμερα δεν έχει μάθημα, λέει ο μπαμπάς.

— Ηθελε έναν άππο έλέφαντα, στο παραλήρημά της όλο αυτόν ζητούσε και πήγα και της τον πήρα, λέει ή μαμά. Ξέρει ή άδυναμία μου και την άγάπη που της έχω. "Ω, τό κακό, τό άκαρδο κορίτσι!

Όπόσο όυτε ο μπαμπάς, όυτε ή μαμά είπαν τίποτε στη Μαρίνα.

Πέρασαν κάμποσες βδομάδες, όταν εξαφνα μία μέρα ή Μαρίνα βλέπει στη βερίνα του γουνά της μαμάς της κάτι που την κρατεί καρφωμένη εκεί μπροστά: Έπάνω στο κόκκινο βελούδο φιγουράρει ένας γιακάς, ένα ζευγάρι μανικέτια κι' ένα μανσόνάκι από σταχί άστράκάν. "Αχ, τί ώραίτα που είναι! Ισα-ισα θά της έρχονταν. "Αχ, πόσο θά ήθελε να τά είχε! Μόνο που είναι πολύ άκρβά. Μά τό μυαλό της Μαρίας δεν μένει άργό. Τρέχει, δουλεύει, μηχανεύεται. Και τό άλλο πρωί, μόλις ξυπνάει, κλαίει βογγάει και δεν θέλει να σηκωθή από τό κρεβάτι.

— Μαμά, είμαι άρρωστη. . .

— Ε καλά, μένει στο κρεβάτι. Μά μέρα δίκαια, με κλεισμένες τις γρίλλες για να μη σε πειράζει τό φώς, και θά σου περάσει. (Τό τέλος στο έρχόμενο)

Line Droze

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

KINEZIKO MYΘISTOPHMATAKI

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Κι' ο Πιν-Χό συμπέρανε: «"Ω, αν ο Σα-Ουάν δεν άπαντήση κατ' ευχρήν στο γράμμα που του έστειλα πρό δώδεκα ώρών, είμαι ντίπ χαμένος! ντίπ! ντίπ! . .

Καθώς συλλογιζόταν αυτά, άκουγε και τους υπαλλήλους. "Αλλά να πούμε την αλήθεια, όσα του έλεγαν, έ

φαινόταν σε κακή κατάσταση. Θά είχε τρέξει κιόλα κι' ήταν καταλαχανιασμένος.

— "Αχ! . . είπτε: έδώ είσαι; . . σε γύρευα. . .

— "Ε, τί νέα; τον ρώτησε ο Πιν-Χό.

— "Ακουσε. "Ο Ταϊκούν έπρόσταξε να κάψουν τον ορνιθώνα. "Αλλες σαρανταδυό κόττες έψόφησαν απόψε.

Η πλουμιστή, ή άγαπημένη του, άρρώσθηκε κι' αυτή. "Ε, φίλε μου! θάρρω πως δεν τη βγάζουμε την έβδομάδα. . .

— Θάρρος, έξοχώτατε! είπτε ο Πιν-Χό υποστηρίζοντας τον Μανδάρνο που είχε κλονισθεί κι' ήταν έτοιμος να πέση. Κουράγιο! Δεν είναι ακόμα άπελπισία.

Αυτά έλεγε στο Κιν-Λόγκ' άλλ' από μέσα του έλεγε άλλα:

«"Η άπάντηση άργεί κι' είναι κακό σημάδι. . . Μη μου κρατή κάκια ο Σα-Ουάν που τον άφησα κι' έφυγα; . . "Ασχημα την έχουμε τότε. . . »

Σέ λίγο ο Κιν-Λόγκ είχε κάπως συνέλθει. Κι' άκουμπώντας στο μπράτσο του νεαρού Κινέζου είχε ξεκινήσει για να μπή στο μέγαρό του. Καθώς περπατούσαν σιγά-σιγά, του έλεγε:

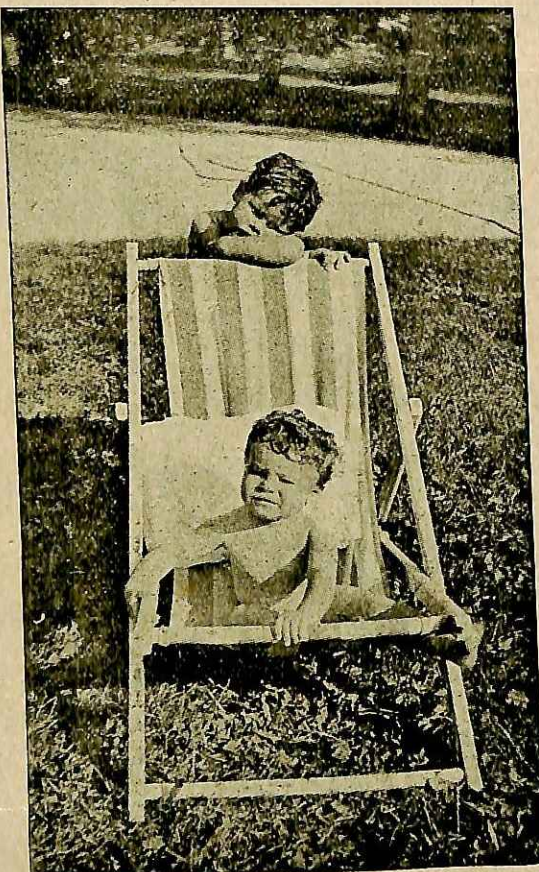
— "Ακουσε, άγαπητέ μου

Πιν-Χό δεν θάχω κανένα παράπονο μαζί σου αν τυχόν δεν έπιτύχουν τά σχέδια σου και τά γιατροσόφια σου. Θέλησες να σώσης τη ζωή μου, τη θέση μου, και σ' ευγνωμονώ. "Εχεις καλή καρδιά. Γι' αυτό θά σου δώσω τώρα μία συμβουλή: "Αν τά τινάξη ή πλουμιστή ορνίθα, μην περιμένης να σχίσω πρώτα την κοιλιά μου με τά μαχαίρια του μάγερα, αλλά στρίψε το άμέσως, κόψ' το λάσπη από τη Γιάδο, γιατί ο Ταϊκούν, άφου πεθάνω, έχω, θά ξεθυμάνη σε σένα και θά σε τιμωρήση σκληρά που τον γέλασες.

— Μη μου λέτε τόσο τρομερά πράγματα, ευγενέστατε Μανδάρνε, αποκρίθηκε ο Πιν-Χό με τρεμουλιαστή φωνή (αν κι' έβάζε τά δυνατά του για να την κάνη φυσική και ήρεμη) "Η καλωσύνη που δείξατε σε μένα, ένα φτωχό ξένο, θά σας φέρη καλό χωρίς άλλο.

— Κι' εγώ αυτό επιθυμώ, λαμπρέ νέε, είπτε ο Κιν-Λόγκ που τά λόγια

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ούφ, τί ζέστη σήμερα! Και γυμνός κανένας, στο περιβόλι, σκάζει! . .

μπαιναν από τό ένα του αυτί κι' έβγαιναν από τό άλλο. "Υστερ' από καμιά ώρα, μούδιασαν τά πόδια του. Δεν ήταν συνηθισμένος να κάθεται πολύ σταυροπόδι και νάκούη λόγια. Πρόσταξε λοιπόν τους υπαλλήλους να ποσυρθούν, γιατί δεν είχε πιά καιρό νακούση άλλον, και κατέθηκε να ξεκουρασθή και να ασάνη στον ιδιαίτερο κήπο του Μανδάρινου.

Έκει έμεινε καμιά ώρα. "Αχφνα άκουσε να τον φωνάζουν. Και γυρίζοντας, είδε τον Κιν-Λόγκ, που

αυτά τον έκαμαν νάναρθρήση λιγάκι. Πάμε στο κιόσκι μου να γευματίσουμε και να περιμένουμε την τύχη μας μαζί.

Έκάθησαν λοιπόν στο πλούσιο τραπέζι κι' άρχισαν να τρώνε. "Αλλά ο Πιν-Χό δεν είχε καθόλου όρεξη. Όυτε τη θαυμάσια σούπα που έφερε ο άρχιμάγειρος από ζουμι άσπρων ποντικιών με καρυδόλαδο, δεν μπόρεσε να την ευχαριστηθή. "Ο Κιν-Λόγκ όμως έτρωγε άπ' όλα. Και τό γεύμα εξακολούθησε όταν ήρθε ένας πιστός υπηρέτης από τό αυτοκρατορικό παλάτι κι' έδωσε τη χαρμόσυνη είδηση πως, από την ώρα που έκαψαν τον ορνιθώνα, καμιά κόττα δεν είχε προσβληθεί από την επιδημία.

— Μπράβο! φώναξε ο Κιν-Λόγκ.

— "Ωραία! είπτε κι' ο Πιν-Χό.

Κι' οι δυό αναστέναξαν με ανακούφιση.

— "Αλλά ο υπηρέτης εξακολούθησε:

— Μόνο ή πλουμιστή κόττα χειροτέρεψε.

"Ω, δυστυχία! "Εσκυφαν τά κεφάλια τους κι' οι δυό κι' ή όρεξη τους κόπηκε σά με μαχαίρι. Που να βάλουν στο στόμα τους μπουκιά! Κι' οι υπηρέτες σήκωσαν άθικτα τά τελευταία φαγάκι που τους είχε στείλει ο άρχιμάγειρος, τά καλύτερα: πιλάφι ρύζι με ρετσινόλαδο και βατραχάκια τηγανισμένα με ξύγκι χελώνας.

Οι δυστυχισμένοι δεν έβγαζαν πιά μιλιά. Κι' όταν ενύχτωσε, καληνυχτίστηκαν μελαγχολικά και χωρίστηκαν για να κοιμηθούν. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

"Ο Σα-Ουάν άπαντά

"Αλλά που ύπνος! Ήμέρωσε, ο ήλιος έφώτισε τις κόκκινες στέγες των σπιτιών, ξόπνησαν τά πουλιά όλα, μ' ακόμα δεν είχε κλείσει μάτι ο Πιν-Χό. Είχε φτάσει τόσο κοντά στην ευτυχία, την άγγιζε σχεδόν με τά χέρια του, και διαμιάς γκρεμιζόταν, του έφευγε, την έχανε. Αυτό τον επείκρaine πολύ, αυτό του άφαιρούσε τον ύπνο. . .

Η ώρα πέρασε, τό υπουργείο είχε ξυπνήσει, άκούγονταν οι υπάλληλοι που έρχονταν να έργασθούν στα γραφεία τους. "Ο κακόμοιρος ο Πιν-Χό δεν τολμούσε να παρουσιασθή στην κατοικία του Κιν-Λόγκ. Τι να του πη; Το είχε δώσει έλπίδες και τώρα πιά είχε χαθεί κι' ή τελευταία. . .

(ΊΑκολουθεί)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Παράφρ. από τό Γαλλικό της Λεϊλά-Χανούμ)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΑΣΟΥΛΙ ΣΤΟ ΦΑΣΟΥΛΙ

ΊΑγαπητοί μου,

Κι' άλλη μία καθιερωμένη κι' άφιερωμένη ήμέρα. Η 31 Οκτωβρίου στην "Αποταμίευση Διάβασα σήμερα στην έφημερίδα πως τό Ταχυδρομικό Ταμειτήριο θά φροντίση για τον έορτασμό της. "Ωστε έτοιμασθήτε. Στο σχολείο θά σας μιλήσουν πάλι για τη σκοπιμότητα της αποταμίευσης και κατόπι θά σας πάνε ίσως στην Πλατεία του Συντάγματος ή σε άλλες Πλατείες, όπου θά πάρετε ειδικούς κουμπάρδες για να ρίχνετε τις οικονομίες σας, ή ένα βέλταράκι του Ταμειτηρίου, άφου δώσετε την πρώτη σας κατάθεση. Δεν ξέρω τί άλλα θά γίνουν, γιατί δεν δημοσιεύθηκε ακόμα τό πρόγραμμα, αλλά θυμούνται τα περσινά και υποθέτω πως και τά έφετεινά θά είναι τά ίδια.

Η άφιερωμένη στην "Αποταμίευση ήμέρα είναι παγκόσμια, όπως κι' ή "Ημέρα του Παιδιού, ή "Ημέρα των Ζώων και άλλες. Κι' ο σκοπός της ευνόητος: να έμπνεύση στους νέους και στα παιδιά, τό πνεύμα της οικονομίας που, μαζί με την έργασία, δημιουργεί την περιουσία. Γιατί τί όφελει να εργάζεται κανένας και να κερδίζει, όταν τά ξοδεύη, τά σπαταλή όλα, χωρίς να φυλάη τίποτα για την άγνωστη αύριο; Τό να οικονομή από τά κέρδη του, να βάζη καθώς λένε σ' τη μ' πάντα ένα μέρος,

να ποταμίσω, είναι άπαραίτητο. Φασούλι στο φασούλι γεμίζει τό σακούλι. "Επειτα, τάποταμιευμένα χρήματα γεννούν, πληθαίνουν με τον τόκο. Κι' όταν αποταμιεύη κανένας ταχτικά, έστω και τό τάλληρο ή τη δραχμή που του περισσεύει, ύστερ' από λίγα χρόνια βρίσκεται κύριος ενός χρηματικού ποσού, που και οικόπεδο του επιτρέπει ναγοράση, και σπίτι να χτίσθ, κι' επιχείρηση να κάμη, ή τό κάτω-κάτω να ντεπεξέλθη σε μία μεγάλη ανάγκη και να σώση μία κατάσταση, είτε δική του, είτε δικού του.

Τά παιδιά δεν εργάζονται βέβαια. "Εχουν όμως κι' αυτά τό χαρτζιλίκι τους. Κάθε τόσο τους δίνει ο μπαμπάς, ή μαμά, ο παππούς, ο θείος, για ναγοράσουν ένα παιχνίδι, για να φάνε ένα γλυκό, για να πάνε σε μία διασκέδαση. "Ας μη τά ξοδεύουν όλα, άς φυλάνε και λίγα άπ' αυτό τό χαρτζιλίκι για την αποταμίευση: Θά είναι λίγα, μά με τον καιρό τά λίγα γίνονται πολλά. Και τό κυριώτερο, τό παιδί συνηθίζει από νωρίς να οικονομή και ναποταμιεύη. Γιατί κι' αυτό μια σ' υ ν ή θ ε ι α είναι. Φυσικά, μερικοί άνθρωποι γεννιούνται φιλάρργοι, όπως άλλος γεννιούνται σπάταλοι, τρυποχέρηδες. "Αλλά οι περισσότεροι δεν είναι τίποτ' από φυσικό τους. Η συνήθεια, άπ' τα παιδικά τους χρόνια, θά τους κάμη σπάταλους κι' ή συνήθεια πάλι θά τους κάμη οικονομούς.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΥ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

— Σε περιμένο πολλά χρόνια, παιδί μου, αποκρίθηκε τό πελέκι μ' ανθρωπινή φωνή.

— Να λοιπόν που ήρθα! είπτε ο Πιτσιρίκος.

Και σά να έκανε τό απλούστερο πράγμα του κόσμου, πήρε τό τσεκούρι, τό έχωσε στο πέτσινο ταγάρι του και κατέβηκε να βοή τάδεφια του.

— "Α! να τος! Έκαμε ο Πέτρος καθώς τον είδε. Και σαν τί περίεργο είδες στην κορφή του βουνού;

— Είδα ένα τσεκούρι που μ'άς χρειαζόταν, αποκρίθηκε ο Πιτσιρίκος. "Αλλά δεν είπτε και τί λογής ήταν αυτό τό τσεκούρι.

— Με άλλους λόγους δεν έκαμε τίποτα! του είπτε κι' ο Παύλος. Μά δεν σου τό λέγαμε μεις πως άδικο θάκανες τον κόσμο;

Πάρα πέρα, ο δρόμος έστένευε, περνώντας ανάμεσα από δυό απόκρημνους βράχους. Τά τρία άδέφια άκουσαν καλά πάνω άπ' τά κεφάλια τους κάτι κορότους, σαν από μετάλλιο εργαλείο που χτυπούσε σε πέτρα.

— Πέτρες σπάζουν εκεί-πάνω; έκαμε ο Πιτσιρίκος σκεπτικός. Περίεργο μου φαίνεται.

— Πολύ περίεργο! φώναξε κοροϊδευτικά ο Πέτρος. Μη θες να π'ας να ιδής τί είναι;

— "Αδικο θά κουράσης πάλι τά πόδια σου, είπτε κι' ο Παύλος.

— Μπά! εγώ θά πάω, είπτε ο Πιτσιρίκος. Θέλω να ιδώ τί γίνεται εκεί-πάνω κι' άς κουρασθώ.

Σκαρφάλασε μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια στοὺς βράχους κι' οἱ ἀδερφοὶ του δὲν τὸν ἔβλεπαν πιά. Καὶ τί νομίζετε πὼς βοήκη στὴν κορφή; Ἄλλο θάμμα: μιὰ ἀξίνα πού ἔσκαβε μόνη τῆς τὴ σκληρὴ πέτρα, καὶ μὲ τόση εὐκολία σὰ νάταν πηλός! Ἀλλὰ καμμιά ἐκπλήξη δὲν ἔδειξε ὁ Πιτσιρικός. εἶχε συνηθίσει πιά τὰ μαγικά.

— Πῶς εἶσθε, κυρία Ἀξίνα; τῆς εἶπε εὐγενικά. Δὲν κουρασθήκατε νὰ σκάβετε δῶ-πάνω μονάχη σας;

— Σὲ περιμένω πολλὰ χρόνια, παιδί μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ ἀξίνα.

— Νὰ λοιπὸν πού ἦρθα, ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρικός.

Κι' ἀμέσως τὴν πῆρε, τὴν ἔλυσε κι' ἔχωσε τὰ δυὸ τῆς κομμάτια στὸ πέτσινο ταγάρι του, μαζί μὲ τὸ τσεκούρι.

— Ἔ, σὰν τί σπουδαῖο εἶδες κεῖ-πάνω; τὸν ρώτησε ὁ Πέτρος ὅταν κατέβηκε.

— Εἶδα πὼς μιὰ ἀξίνα ἔκανε κείνους τοὺς κρότους, ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρικός.

Ἀλλὰ δὲν εἶπε τί λογῆς ἦταν ἡ ἀξίνα, οὔτε πὼς τὴν εἶχε στὸ ταγάρι του.

Ἦταν πιά κοντὰ στὸ παλάτι, ὅταν ἀπάντησαν στὸ δρόμο τους ἕνα ρυάκι. Ἐπειδὴ διψοῦσαν, τὰ τρία ἀδέρφια, ἔσκυψαν χάμω, νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ δροσερὸ νερό, καὶ νὰ ξεδιψάσουν.

— Ἀπὸ πού νάρχεται αὐτὸ τὸ νερό; εἶπε ὁ Πιτσιρικός. Θάθελα πολὺ νὰ πάω νὰ ἰδῶ.

— Ἀ, μὰ εἶσαι βλάκας! φώναξε ὁ Παῦλος. Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς οἱ πηγὲς ἀναβρῦζουν ἀπὸ τὴ γῆ;

— Ἀδιάφορο! ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρικός. Ἐγὼ θέλω νὰ τὸ ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου.

Καὶ χωρὶς ἄλλα λόγια, ἄφησε πάλι τὰ δέξερφια του, κι' ἀκολούθησε ἐκεῖνο τὸ ρυάκι, γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ πού ἔβγαίνει. Καὶ εἶδε πὼς τὸ ρυάκι γινόταν ὅλο καὶ στενωτέρω, ὥς πού ἔγινε λίγο νεράκι—νὰ, ὅσο τρέχει ἀπὸ μιὰ βουσουλά—πού ἔβγαίνει... ἀπὸ τὴ γῆ; Καθόλου! Τὸ νεράκι ἔβγαίνει ἀπὸ ἕνα καρυδότσουφλο!

— Τί κάνετε, κυρία Πηγὴ; εἶπε ὁ Πιτσιρικός. Δὲν κουρασθήκατε νὰ τρέχετε μονάχη σας;

— Ὅπως τὸ τσεκούρι κι' ἡ ἀξίνα, ἡ πηγὴ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Σὲ περιμένω πολλὰ χρόνια, παιδί μου.

— Νὰ λοιπὸν πού ἦρθα, εἶπε ὁ Πιτσιρικός.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, σήκωσε ἀπὸ χάμω τὸ καρυδότσουφλο, τὸ βούλωσε μὲ λίγη φτέρη γιὰ νὰ μὴ χύνεται τὸ νερό του, καὶ τὸ ἔβαλε στὸ ταγάρι του μὲ τὸ τσεκούρι καὶ μὲ τὴν ἀξίνα.

— Ἔ! ἔμαθες λοιπὸν ἀπὸ πού βγαίνει αὐτὸ τὸ ρυάκι; τὸν ρώτησε ὁ Πέτρος, ὅμα γύρισε ἐκεῖ πού εἶχε ἀφήσει τὰ δέξερφια του.

— Ἀπὸ μιὰ τρυπίτσα, μιὰ τόση-δὲ τρυπίτσα, ἀποκρίθηκε ὁ Πιτσιρικός, χωρὶς νὰ πῇ τί καὶ πῶς.

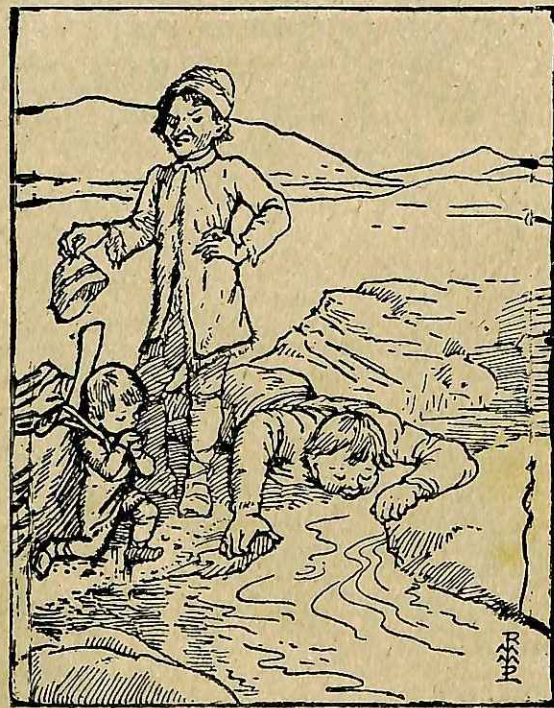
— Μοῦ ἄρθε σου! φώναξε γελώντας ὁ Παῦλος. Ἐσύ, μωρὲ μάτια μου, ἔγινες σοφός.

— Εἶδα ὅ,τι ἤθελα νὰ ἰδῶ, ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω, κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπε ἀπλὰ ὁ Πιτσιρικός.

Καὶ σάπασε. Τὰ τρία ἀδέρφια ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

[Στὸ 44ο φυλλάδιο δημοσιεύσα ἀπὸ τὴ «Νεοελληνικὴ Ἀνθολογία» τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου τὸ παλαιὸ ποιημάκι «Πρὸς τὴν τιμὴν μητέρας μου» τοῦ Φίλαρχ. ἔκρινε ἐντόπιση «Υπῆρχαν καὶ τὸν 17' αἰῶνα—ρωτήθηκαν τὰ παιδιά—ποιητὰ πού ἔγραφαν σὲ μιὰ τόσο ἀπλὴ νεοελληνικὴ». Αὐτὸ μού ἔδωσε τὴν ιδέα νὰ δημοσιεύω κάπου—κάπου διαλεκτὰ νεοελληνικά ποιήματα παλαιῶν ποιητῶν, πού ἐνῶ δὲ διασυνέδραζον τὰ παιδιά, θὰ τοὺς δείχνουν συγχρόνως καὶ τὴν ἐξέλιξη τῆς ζωτανῆς μας ποιητικῆς γλώσσας μέσα σὺς αἰῶνες. Σήμε-ρα δημοσιεύω ἕνα ὥραϊο μῦθο τοῦ Ἱ. Βηλαρά, πού ἔγραφε στὰ τέλη τοῦ 19' καὶ τὴς ἀρχῆς τοῦ 18' αἰῶνα—Σ. Τ. Δ.]

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΛΑΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΜΥΘΟΣ

Σ' ἐποχὴ καιρῶν καὶ χρόνων
Τῶν παμπάλαιων αἰώνων,
Οἱ λαγοὶ ἀποσταμένοι
Μιὰ ζωὴ βασανισμένη
Νὰ διαβαίνουν ἐξ αἰτίας
Τῆς μεγάλης τους δειλίας,
Στὴν ἀπελπισία φθάνουν
Νὰ προκρίνουν νὰ πεθάνουν
Κι' ἕνα τέλος πλὺ νὰ φέρουν
Στὰ δεινὰ ὅπου ὑποφέρουν.

Λέν:—Στῆς γῆς αὐτὴν τὴν σφαῖρα
Τὰ κακὰ πού πάσα μέρα
Κακοροῦζικοι τραβοῦμε,
Σ' ἄλλα ζῶα δὲ θωροῦμε.
Μ' ἀκατάπαυτες τρομάρες,
Συγκρατούμενες λαχτάρες.
Μοναχοὶ εἵμαστε ἀπ' ὅλα
Δυστυχώτεροι καθ' ὅλα.
Οἱ ἀητοὶ θ' οφῇ μᾶς ἔχουν,
Τὰ θεοῖα μᾶς κατατρέχουν.
Καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ κακία
Ἵσταρνή μας δυστυχία.
Μὲ φωτιὲς ἀρματωμένους
Μὲ σκυλιὰ συνωδευμένους,
Ἀφορμὴς νὰ ξεφαντώσῃ,
Ἐρχεται νὰ μᾶς σκοτώσῃ
Κ' εἶναι δίκως καταφύγι
Τῆς φυλῆς μας τὸ κυνήγι.
Τόσο πού παντοῦ διωγμένοι
Λογιαστὰ (1) πολεμημένοι,
Ἡ καρδιά μας πάντα δέρει
Καὶ κρυμμένοι μέσ' στὴ φτέρη
Δυὸ ἀντάμα δὲν κοιτοῦμε
Ποθενὰ νὰ εὐρεθούμε.
Κάθε χτύπος μᾶς τρομάζει.
Ὡς κι' ὁ ἴσκος μᾶς πειράζει.
Καὶ τὰ μάτια, ἂν κοιμηθούμε,
Ὅχι τὸ φόβο δὲ σφαλνοῦμε.
Ἕνα θάνατο χρωστοῦμε,
Μιὰ φορὰ κἂν ἂς χαθοῦμε.

Καὶ μὲ τὰ παράπονά τους
Σὲ μιὰ λίμνη ἐκεῖ κοντὰ τους
Πᾶν μὲ τέλεια ἀπόφασή τους
Νὰ σκολιάσουν τὴ ζωὴ τους.
Πρὸς τίς ἀρχὲς ὅ,τι πᾶνουν (2)
Κυντοστέκονται ζυγώνουν.
Κι' ἕνα πλῆθος μπακαλιάδες (3)
Πού ἐμοῦλωναν (4) σ' ἀράδες,
Τὴν ποδοβολὴ ἀγροικώντας,
Στὰ νερά βουτᾶν πηδώντας.
Κ' οἱ Λαγοί, νὰ δοῦν πὼς κι' ἄλλοι
Ζοῦσαν σ' ὁμοία φόβου ἑάλῃ,
Τὸ σκοπὸ ἑαποφαίζον
Καὶ στὰ πλάγια τους (5) γυρίζουν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

(1) Λογιαστὰ—μὲ σκέψη, ἐσκεμμένους. — (2) πᾶνουν—φεύγουν. — (3) Μπακαλιάδες—βάτραχοι. — (4) Ἐμοῦλωναν—κάνουνταν μουλωχτά, μὲ προφύλαξη. — (5) Πλάγια—οἱ βουνοπλαγιές.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΟΦΙΛΙΑΣ

«Ζωοφιλία»: Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἑλληνικὴ λέξη—γραμμένη ὅμως μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες—ἔχει γιὰ τίτλο τοῦ ἑνα ἀπὸ τὰ πιδ ἐνδιαφέροντα περίπτερα πού μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ στὴν παρισινὴ ἐκθεση. Καὶ προχθὲς στὶς 4 Ὀκτωβρίου, τὴν διεθνὴ ἡμέρα τῶν ζώων, μὴ ἔχοντας τίποτε ἄλλο νὰ κάνω, βρήκα πὼς ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ δείξω τὴν συμμετοχὴ μου στὸν ἑορτασμὸ αὐτὸν ἦταν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ περίπτερο τῆς ζωοφιλίας.

Μὰ τί νὰ μᾶς δείχνει ἄραγε αὐτὸ τὸ περίπτερο; Πρῶτα, πρῶτα τίς φροντίδες καὶ τίς περιποιήσεις πού χρωστοῦμε νὰ δείχνουμε στὰ ζῶα. Καταγγέλλει ὅμως καὶ στὸν πολιτικὸ κόσμο ὅλες τίς βαρβαρότητες πού γίνονται εἰς βάρος τους—ἀθέλητες τίς περισσότερες φορές, γιὰτί γίνονται ἀπὸ ἄγνοια.

Τὸ περίπτερο τὸ ἔχει στήσει τὸ «Διεθνὲς γραφεῖον προστασίας τῶν ζώων» τῆς Γενεύης, παράρτημα τῆς «Ἑταιρείας προστασίας τῶν ζώων» τοῦ Λονδίνου. Καὶ βλέπομε σ' αὐτὸ ἐκτεθειμένα σχέδια, εἰκόνες, ρεκλάμες, φωτογραφίες, τεύχη σχετικὰ μὲ τὴν προστασία τῶν ζώων καὶ τοὺς νόμους πού ἔχουν γίνει γι' αὐτὴν σὲ κάθε κράτος. Βλέπομε ὅμως—καὶ αὐτὰ εἶναι πού κάνουν τόσο ἀξιόθεατο τὸ περίπτερο—κι' ἕνα πλῆθος ἀντικείμενα πού ἡ χρῆσή τους πρέπει, γιὰ λόγους ζωοφιλικούς, ν' ἀπαγορευθῇ ὁλότελα: δόκανα, κλουβιά, ξόδεργες κτλ. καθὼς καὶ ἄλλα ἀντίστοιχα πού ἐπιβάλλεται νὰ εἰσαχθοῦν.

Γιὰτί πρέπει νὰ κάνουμε πολλὰ πράγματα γιὰ ν' ἀνακουφίσωμε τὰ ζῶα. Δὲν εἶναι οἱ σύντροφοι τῆς καθημερινῆς ζωῆς μας; Αὐτὰ δὲν μᾶς δίνουν τίς περισσότερες τροφές μας, τὸ γάλα, τὸ βοῦτυρο, τὸ τυρὶ, τὸ κρέας; Τὰ πέτσινα παπούτσια μᾶς δὲν γίνονται ἀπὸ τὸ δέρμα τους; Ἡ γούνα πού γαρνίρωμε τὰ πανωφόρια μᾶς—μὲ συγχωρεῖτε ὅχι ἐγὼ, ἀλλὰ ἐσεῖς τὰ κορίτσια—δὲν γίνεται ἀπὸ τὴν προβιά τῶν ἀρνιῶν, τῶν κουνελιῶν καὶ τῶν ἀλλων ζώων, πού τὰ λέμε, ἄγρια, γιὰτί καὶ μὲ τὸ δίκιο τους δὲν τοὺς κάνουν κανένα κέρφι νὰ ἔχουν

συναναστροφὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

Καὶ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἀληθινὴ ζωοφιλία, τὸ περίπτερο ἔχει σὲ μιὰ βιτρίνα ἐκτεθειμένη μιὰ μικροσκοπικὴ κουκλίτσα μὲ ριγμένον ἐπάνω στοὺς ὠμούς της ἕνα μεγαλοπρεπὲς αὐλικὸ μανδύα.

Ἡ κουκλίτσα αὐτὴ εἶναι ἡ πιστὴ ἀναπαράσταση μιᾶς σπουδαίας Ἀγ-

νελιού ὅπως θὰ φαντάζεσθε, γιὰτί καὶ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ θυσιάστον ἄλλα ἄθωα ζῶα, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα νέο εἶδος πού γίνεται μὲ μετὰξι καὶ μαλλί καὶ ἀπομιμείται στὴν ἐντέλεια τὴν γούνα τῆς ἐρμίνας. Ὁ μανδύας λοιπὸν πού σκεπάζει τοὺς ὠμούς τῆς κουκλίτσας εἶναι καμωμένος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ψεύτικη γούνα καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι πολὺ φιγουράτος.

Ἄλλωστε καὶ παρακάτω βλέπομε θαυμάσιες ἀπομιμήσεις ἀπὸ διάφορες γούνες, λούτρ, σκόνες κ.τ.λ. κατασκευασμένες ἀπὸ ἄγγλικά καὶ γαλλικὰ ἐργαστασία. Δὲν ξέρω ἂν ζεσταίνουν ὅσο κι' οἱ ἀληθινὲς γούνες, ἂν ἐπικρατοῦσαν ὅμως, θὰ μπορούσαν τὰ δυστυχισμένα ζῶα πού ἔχουν τίς ἀληθινὲς στή ράχη τους νὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ.

Παρακάτω ἕνας μεγάλος πίνακας μᾶς βάζει σὲ κανοῦργιες σκέψεις. Στὸν πίνακα αὐτὸν βλέπομε τίς τέσσερις αἰτίες πού κάνουν τὸν ἀνθρώπο νὰ εἶναι σκληρὸς πρὸς τὰ ζῶα. Πρῶτη αἰτία εἶναι τὸ νὰ μὴ γνωρίζουμε τίς ἀνάγκες τοὺς καὶ τίς συνήθειές τους. Δεύτερη εἶναι ἡ ἀδιαφορία γιὰ τοὺς πόνους τους. Τρίτη εἶναι ἡ ἀποψη πὼς ὅλα ἐπιτρέπονται στὸν ἀνθρώπο, ἀκόμη καὶ τὸ νὰ κάνῃ τὰ ζῶα νὰ υποφέρουν, φθάνει νὰ ἔχῃ ἕνα ὀλίκο κέρδος. Καὶ τέταρτη ἡ τάση νὰ κάνῃ κακὸ σ' ἀνοπεράσιστα πλάσματα πού πέφτουν στὰ χέρια του.

Ἐδῶχως στὸν κόσμὸ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι πού θέλουν νὰ βοηθήσουν τὰ ζῶα καὶ πού καταλαβαίνουν πόσο ἀνυψώνει τὴν ἀνθρώπινη φυλὴ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα.

Μὰ δὲν φθάνει μονάχα ἡ ἀγάπη. Πρέπει κανεὶς νὰ ξέρῃ καὶ πὼς νὰ περιποιητὰ τὰ ζῶα. Καὶ ὑπάρχουν μερικὰ βασικὰ πράγματα πού ὅλοι πρέπει νὰ τὰ γνωρίζουν.

Π. χ. ὅλοι πρέπει νὰ ξέρουν πὼς κάθε ζῶο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα, ἀπὸ εὐρυχωρία καὶ ἀπὸ κίνηση. Εἶναι ἐγκληματικὸ νὰ κρατᾷ κανεὶς μιὰ ἀγελάδα πάντοτε δεμένη στὸ παχνί της, ἕνα σκύλο ὅλη μέρα ἀλυσοσδετόν ἢ κλεισμένον στὸ σπίτι, τίς κόττες κλεισμένες μέσα σὲ στενωχώρα κοιτῆτσα. Ἀς ἀφήσουμε πιά τὰ κλουβιά τῶν πλανοδίων θηριοτρο-

Ἡ ἀναπαράσταση τῆς δούκισσας τοῦ Χάμιλτον καὶ τοῦ μανδύα της.

γλίδας ἀριστοτράχισσας, τῆς δούκισσας τοῦ Χάμιλτον, ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ τ' ὄνομά της, πού γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴν στέψη τοῦ βασιλιά τῆς Ἀγγλίας, πού ἔγινε τὸν περασμένο Μάιο, ἦταν ὑποχρεωμένη, σύμφωνα μὲ τὸ πρωτόκολλο, νὰ φορέσῃ

Νὰ καταργηθοῦν οἱ βάρβαρες ταυρομαχίες.

φίλων, που τὰ ἄμοιρα θηρία πού εἶναι κλεισμένα ἐκεῖ μέσα δὲν μποροῦν οὔτε κἀν νὰ στρίψουν.

Ἀκόμη βλέπουμε πόσο υποφέρουν τὰ δυστυχισμένα ζῶα πού ταξιδεύουν μὲ τὰ βαπόρια ἢ μὲ τὸ σιδηρόδρομο. Στριμώχνονται τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε πολλὰ ψοφοῦν στὸ δικάστημα τοῦ ταξιδιοῦ. Καὶ τὸ Γραφεῖο τῆς Γενεῦσης δείχνει σχέδια ἀπὸ υποδειγματικά βαγόνια καὶ ἀμπάρια καὶ προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ τέτοια κίνηση ὥστε δια τὰ κράτη νὰ τὰ ἐφαρμόσουν υποχρεωτικά γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν ζώων.

Αὐτὰ δὲν τὰ μέτρα προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν οἱ ζωόφιλοι, ἀς ἀφήσουμε πιά τίς ἄλλες σκληρότητες πού δὲν γίνονται πιά γιὰ λόγους ἀνάγκης, ἀλλὰ γιὰ διασκέδαση μονάχα. Καὶ στοὺς τοίχους βλέπομε δλοζώντανες εἰκόνες ἀπὸ ταυρομαχίες, ἀπὸ κυνοδρομίες, ἀπὸ πετεινομαχίες, ἀπὸ τὸ κυνήγι τοῦ ἐλαφιῦ, ὅπου τὸ δυστυχισμένο ἐλάφι κυνηγῆται ἀπὸ δλες τίς μεριές δὲν ξέρεῖ πού νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ δόντια τῶν σκύλων καὶ πέφτει στὸ τέλος ἐξαντλημένο μπρὸς στὰ πόδια τῶν ἀναίσθητων κυνηγῶν, πού πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς

—φантаσθῇτε!—εἶναι καὶ γυναῖκες. Στὸ περίπτερο τῆς ζωοφιλίας δλες αὐτὲς οἱ βαρβαρότητες καταγγέλλονται. Καὶ ὅποιος τίς βλέπει καταλαβαίνει πὼς δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερη υποχρέωση πρὸς τὸν ἄνθρωπο παρὰ νὰ εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς κατώτερους ἀδελφούς του, τὰ ζῶα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. Πρὸς τὴν κυρία Διάπλασι :
Ἡ Κική μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν φέρω μὲ γουνίτσα γιὰ τὸ λαιμὸ τῆς.
Ἄς μὴν τὴν περιμένῃ.

Ὁ ἴδιος

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΑΝΤΗΜΑΤΑ

Στ' ἀπέραντο τῆς θάλασσας χρυσταλλογυάλι,
Ψαράς πλουτόφορα τὰ δίχτυα του
Σταλάζουν τὰ διαμάντια τῆς ὁροῦς ἀρ-
μύρας
Κι' ὁλόχρυσος ὁ πλοῦτος σιγοσπαρτα-
ρίζει.
Στὸν ἄιμο τὸ παιδί, μικρὰ παλάτια
καὶ χαίρεται τὸ ἔργο του, χοροπηδαίει...
Τὸ κύμα σέρνεται μ' ἀφρὸ καὶ τὰ
[χρημίζει :
Ἐφήμερη χαρὰ καὶ τὸνειρο χαλαίει.

Γλαυκὰ βροχάκια, πεταλίδες στολισμένα,
Προβάλλουν μεσόνερα. Θολὰ φανήκαν
τῆς μέδουσας τὰ κρόσσια ἱριδονήματα.
Μὰ θόλωσαν τὰ σύμπαντα, κι' ὅλα χα-
[θήκαν !

Μελέαγρος [B]

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΝΕΙΛΟ

Ἡ ἰδέα μας ἦταν περιφημὴ θὰ πηγαίναμε μὲ ποδήλατα στὴν Γκιζάρα περνώντας ἀπ' τοὺς ὠραίους κήπους τῆς, καὶ θὰ διασκεδάσαμε ἔπειτα διάσχίζοντας μὲ βάρκα, τὸν ἐπικίνδυνον Νεῖλο. . . Γιὰ καλὴ μας τύχη, τ' ἀδέλφια μας, φάνηκαν νὰ ἐπιδοκιμάζουν τὰ σχέδιά μας καὶ ὅταν τοὺς τὸ προτεῖναμε, δέχθηκαν πρόθυμα νὰ μᾶς συνοδεύσουν. Φθάσαμε λοιπὸν, μὲ γέλια καὶ φωνές, ὅστερα ἀπὸ ἕνα τεράλλο κυνηγητὸ στὴ γέφυρα. Γυρίσαμε ἀριστερὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀφήσαμε τὰ ποδήλατα σὲ σίγουρο μέρος κατεβήκαμε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἀκούητες χωθήκαμε σὲ μιά βάρκα πού βρέθηκε μπροστά μας, χωρὶς νὰ πολυλογαζοῦμε τοὺς ἀραπάδες, πού μὲ φωνές καὶ χειρονομίες μᾶς δείχναν, καὶ μᾶς παρακαλοῦσαν νὰ προτιμήσουμε τὴ δική τους.

Ἀργά, ἀργὰ τραβώντας τὰ κουτιά ἀφήναμε πίσω τὴν ὄχθη του. Θέλουσε νὰ βοικόμεστε στὴν μέση μὰ τὸ ρεύμα μᾶς παρασέρνει καὶ σὲ λίγο νάμαστε κοντὰ στὴν ἄλλη ὄχθη.

Οἱ ἀραπάδες μᾶς χαιρετοῦν μὲ φωνές. Στέκονται πολλοὶ μαζὶ, ἔτοιμοι γιὰ κολύμπι, ἢ κάθονται ψαρεύοντας μὲ

καλαμάκια. Ἐνα μικρὸ πηγαίνον ἐρχεται σέρνοντας πίσω του μιά κατόικια δαμένει μὲ σχοινί, Παιδιὰ καὶ ζῶα ἔχουν τὸ ἴδιο καφεδὶ χρῶμα καὶ ἀπὸ μακρὰ δὲν ξεχωρίζεις παρὰ τὴν λιγδωτὴ οὐρανία γκαλεμπία τοῦ ἀράπη. Ἄλλα μας σ' ἄλλες βάρκες οἱ παρὲς τραγουδοῦν :

... Μιά βάρκα μὲ λευκὰ πανιά. . .
Καὶ τὰ κορίτσια ξεθαρρεμένα, πού βλέπουν ἐμᾶς ζητοῦν τὰ κουτιά. Ἐνας βαστώντας τὴν βάρκα του, παίρνει μακροβούτια, καὶ δυὸ ἄλλοι συναγωνίζονται ποὺς θὰ τραβήξῃ πρὸ μπροστά.

Στὴ σειρά τώρα βολάσκονται ἀραδιασμένες «νταχαμπίες» — πούναι μικρὰ βαλοράκια σταματημένα σὲ μιά μεριά τοῦ Νεῖλου καὶ χρησιμεύουν γιὰ θερὴν κατοικίαν—δλες σχεδὸν ὅσπρες. Ἀπ' τὴ μιά μεριά ἔχουν τὸν ποταμὸ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη θαυμασίους κήπους.

Στὴ μέση βλέπουμε ἕνα μεγάλον βαπόρι πού περιμένει ν' ἀνοίξῃ τὴ γέφυρα γιὰ νὰ περάσῃ. Οἱ ἐπιβάτες μᾶς χαιρετοῦν, κάνουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο, καὶ προχωροῦμε γιὰ τὴ γέφυρα. Φοβερὸ ρεῦμα, ἢ βάρκα μας στριφογυρίζει, χωρὶς ν' ἀκολουθῇ μιά διεύθυνση, παρ' ὅλο πού τὰ κουτιά τὰ βαστοῦνε τώρα οἱ μεγάλοι.

Βοϊκόμαστε σ' ἀμνηνία. Τί νὰ κάνομε ;

Ξαφνικὰ νοιώθουμε κάτι νὰ μᾶς τραβᾷ. Ἐνας ἀράπης μὲ μιά τὴν δα βρακίτσα.

—Θὰ πληρώσετε πρόστιμο, μᾶς λέει θυμωμένα. Δὲν ξέρετε πὼς δὲν πάνε ἐκεῖ ; Ἄν πνιγόσασταν ;

—Κι' ἂν σοῦ δώσουμε ἑσένα «μπα-ξίς» πάλι θὰ πληρώσουμε πρόστιμο ; ρώτησα.

—Ἄ ! ὅχι.

Καὶ βάζοντας στὴν τσέπη τὰ γρόσια, ἐξαφανίστηκε μ' ἕνα χαμόγελο.

Τὸν πονηρὸ !

Γυρίζουμε πάλι, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸν περίπατό πρὸς τὴν ὄχθη, μὰ τρομαγμένοι βλέπουμε μιά ψαρό-βάρκα πού ἔρχεται ἴσια κατὰπᾶνός μας.

—Τὸ κουπὶ, Ἄννα, σήκωσε τὸ κουπὶ, φωνάζει ὁ ἀδελφὸς τῆς φίλης μου.

Ἡ συμβουλὴ ὅμως θάταν καλύτερα νὰ μὴ δινόταν γιατί ἡ Ἄννα, σήκωσε τὸ κουπὶ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, πού ἡ ψαρό-βάρκα περνοῦσε ἐξυπὰ διπλά μας, καὶ τὸ κατὰφρε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς στὸ κεφάλι τοῦ ἀράπη, πού σκυμένος προσ-

παθοῦσε νὰ ἀπομακρύνῃ τὴ βάρκα μας. Τὸ κουπὶ ἀφ' οὗ ἐξέκόλλησε ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἔπεσε πάνω σ' ἕνα γουδελάκι (κομμάρι) μὲ νερό καὶ τίναξε, κτυπώντας τὴν ψαρόβάρκα, μερικὰ ψάρια, πούταν ἀπλωμένα γιὰ δόλωμα.

Πέσαν ὅλα στὸ νερό, κάνοντας χαριτωμένα : μπλοῦμ ! μπλοῦμ !

Κι' ὁ ἀράπης σὰ συνήλθε, ζήτησε γιὰ ἀντάλλαγμα νὰ κατεβασθῇ τὸ κουπὶ σὲ κανέναν ἄλλο. Πολὺ ἀργὰ ὅμως. Ἡ βάρκα του ἦταν μακρὰ, κι' ἀνάμεσα στὰ γέλια μας, δὲν ξεχώρισε παρὰ αὐτὸ, ἀπ' τίς βροσιές του :

—Εἰ ! μαφίς κωχ ; (ὀχ !). Εἶσαι μήπως τρελλή ;)

Βασίλισσα Νεφερίτι [A]

Η ΠΡΩΤΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

Ὁ οὐρανὸς εἶναι μαῦρος. Γεμάτος σύννεφα δὲν ἀφήνει τὸν ἥλιο σήμερα νὰ φανῇ. Σὲ λίγο ἀρχίζουν νὰ πέφτουν μεγάλες σταλαγματιές βροχῆς καὶ ἀρχίζει νὰ ψυχάλει. Οἱ κοττες εὐτυχισμένες τρέχουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ κατῆ-τσι τους γιὰ νὰ δροσισθοῦν λίγο μετὰ τρῶμην ζέστη καὶ ἐρησσία. Ἡ εὐεργετική βροχούλα παύει, καὶ οἱ κότες ἀρχίζουν νὰ σκαλίζουν τὸ βρεγμένο χῶμα γιὰ νὰ βοῦν κανένα σκουλάκι νὰ φᾶνε.

Τὸ ἀεράκι πού φυσᾷ ἀνασηκώνει τὰ φτερά τους καὶ αὐτὲς κάθονται γύρω ἀπὸ ἕνα κόκορα ἄσπρο μεγάλο, γυμνολάιμη, πού δὲν ἔχει νὰ κίνη ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ μαλλώνῃ ὅλη τὴν ὥρα μὲ τίς κότες καὶ νὰ τίς τσιμπᾷ. Καὶ ἐγὼ, βλέποντας τίς κότες καὶ τὴν βροχούλα πού ἀρχισε νὰ ξαναπέφτῃ, αἰσθάνομαι μιά κρυφὴ ἐσωτερικὴ χαρὰ, ἀπερίγραπτον, γιατί ἡ βροχούλα αὐτὴ, εἶναι ἡ πρώτη φθινοπωρινὴ βροχή, ὁ ἀγγελος τῆς εὐτυχίας μου διότι ἀρχίζουν τὰ μαθήματα.

Γλαυκῶπις Ἀθήνη [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σ' ἕνα μικρὸ χωριό :

Ὁ περιηγητής :

—Ὡστε λοιπὸν, μικρὲ, εἶσαι ὁ πρόεδρος τῆς ποδηλατικῆς ὁμάδος τοῦ χωριοῦ ; Καὶ γιατί σ' ἐκάναν ἑσένα πρόεδρο ;

Ὁ μικρός :

—Γιατὶ μόνον ἐγὼ ἔχω ποδήλατο !

Ἀραμῆς

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπίδου
τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1937

Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπα-
ρὶ τῆς Ἰταλίας, συνεργαζόμενος μὲ τὴ
«Διάπλασι», διοργανῶσε δισεβδομα-
διαίτες ἐιδικὲς ἐκπομπὲς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ἑσωτερικοῦ ὅσο
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
σωτερικοῦ ὡς ἑξῆς : Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ἕως 9, 20 μ. μ.
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιὰ καὶ
κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ἕως 9-
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διὰ. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδινοὶ
Διαγωνισμοί.

Ἡ προθεσμία τῶν ἑκτάκτων Διαγωνι-
σμῶν (Φωτογραφίας, Στίξεως, Δευκῶν
Δέσεων κτλ.) ἔληγε στίς 30 Σεπτεμβρίου.
Ἀπαντήσεις δὲν εἶναι πιά δεκταί. Θυμίζω
τὴν προθεσμίαν τοῦ Ζ' Ραδιοφωνικοῦ Δια-
γωνισμοῦ πού εἶναι ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ
μηνός. Προσέξτε νὰ μὴ τὴ χάσετε.

Τώρα σὰς ἐτοιμάζω τὰ Νέα τοῦ 1938
Πραγματικῶς ἐκτάκτα μυθιστορήματα, γιὰ
μεγάλους καὶ γιὰ μικρούς, θὰ δημοσιεύσω
τὸ ἐρχόμενο ἔτος δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Δεκεμ-
βρίου. Θὰ σὰς τὰ πῶ σὲ λίγο, πού θὰ σὰς
προσκαλέσω νάναυωστε τὴ συνδρομή σου.

Μπράβο, Τριανφυλλάκι ! Νὰ ἔλθῃς
τέταρτη μέρα σὲ 180 πού ἔδωσαν εἰσαγω-
γικὰς ἐξετάσεις γιὰ τὸ Γυμνάσιο, δὲν εἶναι
μικρὸ πρᾶγμα. Καὶ βέβαια ἡ καλογραμμέ-
νη ἐκθεσὶ σου σὲ ἀνέδειξε τόσο. Καλὴ
πρόδοσος λοιπὸν κι' εἰς ἀνώτερα.

Νὰ ἕνα κερδισμένο καλοκαίρι, Ἀγκάθι,
ἀφ' οὗ τὸ πέρασμα διεξίζοντας μόνο σχεδὸν
ἱστορία, κι' Ἑλληνικὴ καὶ Παγκόσμια.
Ὅπως λένε γιὰ τὸ γάλα, μποροῦμε νὰ
ποῦμε καὶ γιὰ τὴν ἱστορίαν πὼς εἶναι «τε-
λεία τρῆψις» πνευματικὴ. Ἀπ' ὅλα ἔχει
μέσα της, ἀκόμα ἴσως καὶ . . . «Fleurs
du Mal». Περιμένω τώρα τὰποτελέσματα
τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς 6 Ὀκτωβρίου. Ὁ κ.
Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ γιὰ τὴ
δυστήρ εισφορὰ σου στὸ Ἄθρο του.

Δικαιολογῶ τὸ παράνομό σου, Καστα-
νόμαλλη. Δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστο—τὸ
καταλαβαίνω καλὰ—νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα
μεγάλον γράμμα, νὰ περιμένῃς μὴ μεγάλη
ἀπάντησιν, κι' ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαντῶ μὲ λί-
γα λόγια στοὺς Ἀσπαμούς. Ἀλλὰ ἡ τύχη
κι' ἡ ἀνάγκη τὸ κάνουν αὐτὸ. Δὲν διαθέτω,
βλέπεις, πολὺ χῶρο γιὰ τὴν Ἀλληγογρα-
φίαν μου, κι' ὅταν ἕνα γράμμα τύχῃ νὰ πέ-
σῃ στὰ χέρια μου ἀφ' οὗ ἐξαντληθῇ ὁ λίγος
χῶρος, δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κάμω μεγάλη ἀ-
πάντησιν. Ἰδές, σὲ κάθῃς φυλλάδια, πόσα
παιδιὰ τὰ περνῶ μὲ λίγα λόγια στοὺς Ἀ-
σπαμούς, καὶ πόσα ἄλλα τὰναφέρω ἀπλῶς
στὸ τέλος τῶν παραγράφων. Ὅχι, τὰ κομ-
μάτια Συνεργασίας δὲν πληρώνουν τίποτα
δὲν εἶναι καλὰ δημοσιεύονται δωρεάν.

Μὲ γιὰ τὸ καινούργιον σπῆτι, Εὐάννα.
Ὡστε τὸ γραφεῖο σας εἶναι ἄλλου καὶ πη-
γαίνου ὅλη τὴν ἡμέρα ; Ἀλλὰ τί γραφεῖο
εἶναι καὶ τί ἐργασία κάνεις ; Τὰ κομμάτια
γιὰ τὴ Σελίδα δὲν πρέπει νὰ τὰ γράψῃς
ἀπευθεὶς. Κάνε πρῶτα ἕνα σχέδιο, ἕνα
πρόγραμμο γιὰ νὰ τὸ φυλᾷς κιόλα—καὶ
κατόπι ἐπεξεργάσου το κι' ἀντίγραφο το
νὰ μοῦ τὸ στέλνῃς. Ἐπει πολλὰ λάθη πού
τὰ βλέπω ἐγὼ, θὰ τὰ βλέπῃς καὶ θὰ τὰ
διορθώσῃς ἐσὺ.

Καλῶς ἦλθες ἀπ' τὸ Χιλάνδρι. Διπρό-
σωπη, καὶ μὲ γιὰ τὸ καινούργιον σπῆτι
καὶ στὴν καινούργια τέχνη. Εἶσαι εὐχαρι-
στημένη ἀπὸ τὴν γειτονίαν : μοῦ λένε πὼς

εἶναι ὠραία καὶ εὐγενὴς. Ναι, παλιὰ συνή-
θεια τῶν Ἀθηναίων νὰ μετακοῦν σχεδὸν
κάθε 1η Σεπτεμβρίου. Καὶ τώρα μὲ τὴν
πολυκοσμία, μὲ τὰ καινούργια σπῆτια πού
χτίζονται, μὲ τὰ νοίκια πού ἀνεβαίνουν, ἡ
μετοικασία γίνεται σὲ μεγάλυτερη κλίμακα.

Μὲ χαρὰ, Ἀνθροπάκη. ἔλαβα γράμμα
σου ὅστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον. Εἶσαι κάπως
δικαιολογημένος, ἀφ' οὗ, ὅταν δὲν ἔχῃς μα-
θήματα, βοηθεῖς τὸ μπαμπὰ στίς δουλειές
του. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θὰ μποροῦσες
νὰ μοῦ γράψῃς λίγο συχνότερα ἀπὸ μιά
φορὰ τὸ χρόνο. Εὐχομαι νὰ γίνῃ ἐντελῶς
καλὰ τὸ χέρι σου, καὶ μὲ τὴ βοήθειαν βέ-
βαια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὰ πού θὰ
σοῦ παραγγέλλῃ ὁ γιγέρης—μασσάζ, ὑπο-
θέτω, κινήσεις κτλ. Ἐδῶ εἶναι πού ἐφαρ-
μόζεται κυριολεκτικὰ ἡ ἀρχαία παροιμία :
«οὐν Ἀθηνὰ καὶ χεῖρα κίνει».

Ἀφρόδεσσα, ἀφ' οὗ στὰ πρωτεύοντα μα-
θήματα οἱ βαθμοὶ σου ἦταν τόσο λαμπροί,
δὲν περᾶς ἂν στὴν Ἱχνογραφίαν πῆρες
μόνον 6. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, πρέπει νὰ-
κούσῃς τὸ μπαμπὰ σου, πού κρίνει πὼς ἀρ-
κετὰ ἔμαθες καὶ μορφώθηκες. Ἀλλωστε
καὶ σὸ σπῆτι μπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς
νὰ μαθαίνῃς καὶ νὰ μορφώνῃσαι, διαβάζον-
τας καλὰ βιβλία. Οἱ βάρσεις εἶναι τὸ πᾶν,
καὶ οὐ τίς βάρσεις τίς ἔχεις. Καταγίνου καὶ
μαζὶ μου, τώρα πού θὰ ἔχῃς περισσότερο
καιρό. Κι' αὐτὸ θὰ σὲ ὠφελήσῃ σημαντικὰ.

Δὲν πιστεύω, Γλαυκῶπις Ἀθήνη, νὰ
ὑπάρχουν κι' ἄλλα τυπογραφικὰ λάθη ἀπὸ
τὰ δέκα πού ἀφῆρα ἐξαιτήσας γιὰ νὰ τὰ
μαντέψῃς, κι' ἂν ὑπάρχουν, θὰ εἶναι τὸν-
χαῖα κι' ἀσημαντά. πού δὲν ἀξίζει ἐν-
κόπο νὰ τὰ σημειώσῃς. Εὐγὲς πού μαθαί-
νεις τόσες ἑνέες γλώσσας καὶ πού ἔχεις
ἀκόμα καιρὸ νὰ προγυμνάσῃς καὶ τὴν ἀ-
δελφή σου. Καλὴ πρόδοσος καὶ στὴν Β' τοῦ
Γυμνασίου.

Χαίρω, Γαρούφαλλο, πού σ' εὐχαρίστη-
σε τόσο τὸ βραδεῖο τοῦ Σταθμοῦ Μπαρί.
Μὰ βέβαια, ὅταν θὰ μύθῃς καὶ ἰταλικὰ, θὰ
εὐχαριστήσῃς περισσότερο διαβάζοντας τὸ
ὠραῖο βιβλίον, πού τώρα μόνο τίς εἰκόνες
του ἀπολαμβάνεις. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχα-
ριστεῖ πολὺ.

Μὰ μοῦ φαίνεται, Ὀλυμπιονίκη, πὼς τὸ
στάδιόν σου εἶναι ἔτοιμο. Δὲν ἔχεις πρᾶ νὰ
σπουδάσῃς Φαρμακευτικὴ καὶ νὰ διαδεχθῇς
μὴ μέρτα στὸ Φαρμακεῖο σας τὸ μπαμπὰ
σου, πού σὸ μεταβῇ θὰ τὸν βοηθήσῃ κα-
νοντας συγχρόνως καὶ τὴν πρακτικὴν σου
Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ ἕνα κο-
ρίτσι, προτιμᾷ τὴ Φαρμακευτικὴ ἀπὸ τὴν
Ἱατρικὴν. Γιατὶ ἡ σπουδὴ τῆς, μὰ κι' ἡ ἐ-
ξάκωσός της, δὲν ἀπαιτεῖ σκληρότητα ὅ-
πως ἡ σπουδὴ τῆς Ἱατρικῆς μὲ τὸ Ἀνατο-
μεῖο, τὸ Χειρουργεῖο καὶ τὰ λοιπὰ.

Μὲ πολλὴ εὐχαρίστησιν διάβασα, Ζακυν-
θινοῦλα, σὸ μεγάλο σου γράμμα τίς ἐν-
τυπώσεις σου ἀπὸ τὰ ταξίδια στὴν Ὀλυμπίαν
καὶ τὰλλα ὠραία κι' ἀξιοθέατα μέρη πού
ἐπισκέφθηκες. Καὶ σὸ γράφετό μου ἐπίσης
ὅλο: ἔμειναν καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν προ-
σωνική γνωριμία σου. Τὸ γράμμα σου εἶ-
ναι ἀπὸ τὴν παραμονὴ τοῦ Ἀγίου Φαντά-
ζομαι τί ὠραία πού θὰ ἔγινε καὶ φέτος ἡ
γιορτὴ μὲ τὴ συρροὴ τῶν ξένων στὴ Ζά-
κυνθο.

Εἶσαι δικαιολογημένος, Ποσθμὲ τοῦ
Εὐρύπλου. ἔλπιζον θύμω νὰ μοῦ γράψῃς
τώρα συχνότερα. Μ' ἀνυπομονετικὰ περι-
μένω κι' ἐγὼ αὐτὰ τὰποτελέσματα πού θὰ
ἐκπληρώσουν ἐν' ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὄντι-
ρα τῆς ζωῆς σου.

Σπασμένη Φερόα, δὲπως εἶπα καὶ σὸ
Δοξαζόμενο Ἀκρονόρι, τὸ σῆμα μου κι'
ὁ ἀριθμὸς τῶν σε:ίδων μου εἶναι ὅτι χρει-
άζεται γιὰ παιδιὰ. Τόση ὅλη μποροῦν νὰ

διαβάξουν καθ' ἑβδομάδα, περισσότερη θὰ
τὰ ἐκούραζε. Ἐχουν, βλέπεις, καὶ τὰ μα-
θήματά τους. Ὅσο γιὰ τὸ καλοκαίρι, πού
εἶναι πρὸ ἐλεύθερα, παίρνουν ἐνα-δυὸ πε-
λώριους τόμους μου καὶ χορταίνου. Οἱ
Εὐρωπαῖοι δὲν ἔχουν τί κάνουν ; Ὅλα
λοιπὸν τὰ εὐρωπαϊκὰ παιδικὰ περιοδικὰ
εἶναι σὰν τὴ «Διάπλασι» σας. Πολλὰ μά-
λιστα καὶ μικρότερα, Γι' αὐτὸ τὸ μόνο μου
δνεῖρο εἶναι νὰ κάμω πάλι τὴν ἐκδοσὴν τοῦ
τακτικὰ δωδεκάσελιδου. Τίποτα παραπάνω.

Κατερίνα Γορίλλα, αὐτὸ, καθὼς θὰ εἰ-
δες, σοῦ ἐνέκριναν. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀ-
πόφασίν σου καὶ τὴ γνωριμία σου. Ἀργά ;
Ποτέ δὲν εἶναι ἀργά. . .

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδών. : Ναπολιτάνη, κ (:) ;
Ἀνανεώσεις Ψευδων. : Χιόνι (κ.).

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

17° Δελτίο Εισφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εισφορὰς δρ. 2,292
Ποσθμὸς τοῦ Εὐρύπλου . . . 10
Χοῆτος Ν. Κανούρης . . . 15
Χιόνι 200

Τὸ ὅλον μέχρι 14 Ὀκτωβρίου : δρ. 2,517

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς : Σκυριανόπουλο (ἑστῆλεσα) Μόρ-
εαν Ἀλλῶν (τὸ ἔλαβα) θὰ τὸ διαβάσω
καὶ θὰ σοῦ πῶ) Ἀνδαλούζαν (δὲν τῆξερα
πὼς εἶχατε τέτοιες φασαρίες) γράψῃς μου
τώρα πού πέρασαν αἰσίως ἡ ἀδελφή σου
θὰ ἔγινε πιά ἐντελῶς καλὰ ἔστειλα 3 τε-
τράδια) Τόμπολιν (ἔλαβα τίς ἀπαντήσεις
σου: ὅχι, καθόλου πολὺλογο δὲν ἦταν τὸ
γράμμα σου: δυσκολεῖσθαι ὅμως πολὺ νὰ
τὸ διαβάσω) σὲ παρακαλῶ σὸ ἐξῆς γράψῃς
μου μὲ πρὸ σκορὸν μελάνι) Ἀστρον τῆς
Ἀγῆς (καὶ τὸ δικό σου πολὺ ξέθωρο) δὲν
λυπάσθαι τὰ μάτια μου, παιδιὰ μου; σοῦ
ἔστειλα τὸ φυλλάδιον πού ζήτησες: εὐτυχῶς
τὸν ἀριθμὸ τοῦ τὸν εἶχες γραμμένον ζωη-
ρά) Ἰά Ὀλυμπιάδα (ἔλαβα) ἐλπίζω νὰ
λάβω γρήγορα κι' ἐκτενέστερο γράμμα σου
κι' οἱ ἐκδρομαὶς τελείωσαν τώρα, κι' ἡ τε-
μπελιά, ἐλπίζω, πέρασε) Ἀρχικατάκο-
πον 22 (ἔλαβα) λυόχαρτο καὶ τετράδια
ἔστειλα: πότε θὰ παρουσιασθῇ πάλι εὐκαι-
ρία; δὲν πιστεύω τὸ χρόνον.) Βιργί-
λιον (ἔστειλα 17 τετράδια) Ταγκολιαν
(τὸ ἐνέκριναν μετὰ χαρᾶς) ἐλπίζω νὰ μοῦ

'Αγγελία με τὸ ἀντίτιμὸ τῆς καθὼς καὶ τῶν ἄλλων παραγγελιῶν) «**Ἀήτητον Αὐτοκρατορίαν**» (αὐτὸ δὲν εἶναι κομμάτι γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., μένο ὡς Μ. 'Αγγελία θὰ μπορούσε γὰ δημοσιεύσῃ, ἂν εἶχατε τόσα λεπτά γὰ διαθέσετε· ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ κάμετε μιά περίληψιν) **Γλαύκον, Νέμον** κτλ. **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων· Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Δεκεμβρίου.

554. Δεξιόγραφος

Δυνητικὸ καὶ μετὰλλο
Πολύτιμο τὰ ἐνῶν,
Κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ θαυματοουργούς,
Τὸν ἕνα φανερώνω.

Ταγγιάνικο Βισλὶ

555. Στοιχειόγραφος - Μεταγραμματισμός

Ποταμοῦ τῆς 'Αφρικῆς
Τάριχό του γράμμα βγάζω,
Τὸ φωνῆεν τῆς τελικῆς
Συλλαβῆς του ἀκόμ' ἀλλάζω,
Κι' εἶσι ἀρχαῖες ἐποχῆς
'Αθλιο δούλο παρουσιάζω

Διπρόσωπη

556. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ μιά νῆσο ὀνομαστή
Ἐπιπλο κάνω τοῦ σχολείου,
Μὲ μιάν ἀπλούστατη ἀλλαγὴ
Μόνον τοῦ πρώτου τῆς στοιχείου.

Ζακυνθινούλα

557. Αἵνιγμα

Ἀπὸ μένα ἐγίνη ὁ κόσμος μὲ σοφία
Κι' εἰμαι, λένε, πάντα ἡ ἴδια, πάντα μία.
Μὰ ὅταν κάνω . . . περιοδικὰ ἡ βιβλία,
Καὶ καλὴ 'μαι καὶ κακὴ 'μαι καὶ μετρία.

Ἴσις

558. Πυράμις

```

* * *
* * *
* * *
* * *

```

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω, σταυροὶ καὶ ἀστερίσκοι: σύμφωνον, πρόθεσις, νησίς τοῦ Αἰγαίου, θυγάτηρ τοῦ Ἑρεχθέως, τῶν περιφημῶν. Οἱ σταυροὶ καθέτως χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Κορυδαλὸς τοῦ Ὑμηττοῦ

559. Κρυπτογραφικὸν

123414556747 = Χώρα
2347 = Τόπος ὑγρός.
36547 = Ἐξάγει γλευκός.
4136 = Τοῦ ἵππου.
56747 = Γεωγραφικὸς ὅρος.
6347 = Ἐμπλήννυται.
747 = Ἀντανυμία.

Ὑδραίοπουλο

560. Ἀοιθμητικὸν Παίγνιον

94, 2, 7, 10, 2, 8 — — X :: = 0
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ σειρὰ δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι 0.

Ἀτρόμητος Διαπλαστικός

561. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά τῶν νὰ ποτελοῦν γνωστότατον ἀρχαῖον βασιλεῖα: **λαμβάνω, ἐνοπλος, βαθύς, χωρίζω, ἀδύνατος, διάφορος, ἄφρων.**

Βασίλειος Ηεουλγαροκτόνος

562. Ἑλλητισούμφωνον

α - υυια - νοεε
Κορυδαλὸς τοῦ Ὑμηττοῦ

563. Γεῖφος

```

    ἄγε      τρι      ι
ἄγε      ἄγε      τρι      τρι      ι      ι
    οὐδ      τρι      τρι      τος      τό
ἄγε      ἄγε      τρι      τρι      ι      ι
    ἄγε      τρι      ι

```

Μαγεμμένο Βασιλόπουλο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 31.

367. Ἐπίδαμνος (ἐπί, δ', ἄμνός). — 368.

Πηλεὺς-Νηλεὺς. — 369. Ἡ λύρα. — 370.

371. ΠΡΟ-

Γ Ε Λ Ε Ω Ν ΜΗΘΕΥΣ

Ν Α Ν Σ Ε Ν (ρυμός, ὁμοῦ,

Ο Ἰ Α Ε Υ Σ μῦθος, ἦθος,

Ν Η Ρ Η Ἰ Σ Θεός, Ἑρμῆς,

Ξ Α Ν Θ Ο Σ ὕπερ, Σύρος). — 372-376. 1)

Ι Ο Λ Α Ο Σ — 372-376. 1)

Σ Ε Λ Η Ν Η Θεά (Ἴρις),

2) Χρονική

διαίρεσις (ῥα), 3) Θεός τῶν Ἀρχαίων

(Ἡφαίστος), 4) Γεῖτον (ἄμνος), 5) Ἀν-

τωνυμία (ὁποιός). — 377. ἸΣΠΑΝΙΑ-

ΒΕΛΓΙΟΝ (Ιβηρία, Σερβία, Πλωμά-

ριον, Αἴγλις, Νίκαια, Ἰορδάνης, Ἀν-

δεις). — 378-380. 1) Μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ

τὰ βέλτεστα. 2) Ὁ διδάσκων δις διδά-

σκειται, 3) Ἀσπασία τῆς τύχης. — 381.

Πάν μέτρον ἄριστον (Π' ἂν με τρὸν,

αὐ εἰς τόν),

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—713]

Σιμόν, τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι, μωρό μου! . . . Δὲν ἐνοχλοῦμαι διόλου διὰ τὴν ἀποκάλυψίν μου. Δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ ἀποκαλύψεις.

Γλαυκῶπις Ἀθήνη

[ΛΖ'—714]

Αποτελέσματα [ΛΖ'—563]: Βραβεύομε Γαλαζάκι. Προσεχῶς σύλλογος «Ἀήτητη Αὐτοκρατορία». «ΑΗΤΗΤΗΤΟΙ»

[ΚΖ'—715]

Δὲν Κιχώτη, Δοξαζομένο Ναυτόπουλο, λάβατε τετραδιάκια; γιατί δὲν ἀπαντᾶτε;

Μικαῖλα

[ΛΖ'—716]

Θλιμμένη Γοητεία, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκια; Ἀλλήν Νουάρε, τί γίνεσαι;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΛΖ'—717]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ:

Ἐλάδομεν ἐν ὅλῃ ἀπαντήσας 32.

Βραβεῖα. Πρώτον: Δορελά. Δεύτερον:

Ν. Ἐλευθεριάδης. Τρίτον: Ἀγκάθι.

Ἐπαινοί. Πρώτος: Πόλις τῶν Ὀγείρων.

Δεύτερος: Μερσεντές. Τρίτος: Τσου-

κνίδα. Βραβεῖα ἀποστέλλομεν. Δοιποὺς ὁ-

περευχαριστοῦμεν

«ΜΕΤΕΠΙΘΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

Υ. Γ. Προσεχῶς ἀναμεινᾶτε 2ον Διαγω-

νισμὸν μᾶς.

[ΛΖ'—718]

Γαλιάνδρα, δπόδειγμα ἀνωτερότητος;

«Μάρθας Ἐγκερθ»!!! — Θηριοδαμα-

στής, Γόης τῶν Γκόλφων!!! — Ἀνίς

Κουδαρᾶ, Μοιραῖος τύπος!!! — Τ-

δραίοπουλο, ἔξαις, Χιούμπο, ἐθυμῖα!!! —

Παρακατᾶθῃ ἐκθαίειων θύκων. . .

ΣΥΡΙΑΝΟΣ—ΠΙΚΚΟΙ ΙΝΟΣ

[ΛΖ'—719]

Γαλιάνδρα, με τὸ καινούργιο χτένισμα

εἶσαι ὄντως θεοπέσια!!! . . .

Ὑδραίοπουλο

[ΛΖ'—720]

Συριανέ, σὲ συμβουλεύω, ἵνα μὴ γελοιοποιήθῃς—ὡς οἱ φίλοι σου—νάποφεύγῃς νὰ παπαγαλίσῃς ρητὰ ποὺ οὔτε κἀν γνωρίζεις τί λένε. ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΛΖ'—721]

Κάθριν Ἀρβανέσκω, δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ ἀποκαλύψεις δευτερευόντων ψευδωνύμων. Ὅσο γιὰ τὴν τοῦ Σίλλερ, χάριν ἀναφυχῆς.

[ΛΖ'—722]

Δορελά: Θέλας Μύρηνηκα (Σίλλερ), ἰδὼν Μπαμπούλα (Συριανέ) καὶ μὴ τραπῇς εἰς φυγὴν, ἀκαταπαύστως μὴ φλυαρήσας (ὡς Ὑδραίοπουλο, Θηριοδαμαστής) καὶ μολονότι οὐκ ἐπιθυμῶ συνδιαλεχθῆναι μετὰ σοῦ, δηλῶ ὅτι ἀπέχω ἀπὸ τῆς βαθμίδας τοῦ μετράκιου, μωρουδεῖοιο, μπεμπή εἰς ἃς ἀνήκεις σὺ κι' οἱ φίλοι «Κατάσκοποι. . .»!

[ΛΖ'—723]

Εθεάθῃ Ζακυνθινούλα σύρουσα Θηριοδαμαστήν πρὸς Μαυρομάτι.

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΛΖ'—724]

Παιχιδιάρκα, Ζὴν ντ' Ἀρκ, Θλιμμένη Μελωδία, συγγνώμη γιὰ τὴν τόσο ἀργοποιημένη ἀπάντησιν.

[ΛΖ'—725]

Κατερχόμενος ὡς βολίς εἰς τὸν Διαπλασκόσμον θὰ ἐνοπείρῃ τὸν τρόμον, φόβον, πανικὸν δ:

ΙΜΠΕΛΜΑΝ

[ΛΖ'—726]

Στέλιο Κουτσόδοντη, θαυμάσια πληροφόρησις **Κόμητα Ὀπλιγκαντώ!** . . . Ἐννοία σου καὶ θὰ τὰ πληρώσῃς! . . . Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἔχεις τόσο μεγάλη. . . τὴν κορῶνα τοῦ πηλίκιου! . . .—Ἀνίδες Κολοκοτσά, πολὺ τοῦτὲ κρατᾶς! . . . Ρουτσοῖ; . . .

Θηριοδαμαστής

[ΛΖ'—727]

Ὅσοι θέλουν νὰ ἀλληλογραφήσουν καὶ νὰ μοῦ σταλῶν τετραδιάκια, ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι: Ζωὴν Θεοδοσίου. Συνοικισμός 121, Σύρον διὰ Θηριοδαμαστήν

[ΛΖ'—728]

Ἰνὰ Τονταρίτου, γράψε μου τὴν Δ/σίν σου.

Κόμησσα Ὀπλιγκαντώ

[ΛΖ'—729]

Θηριοδαμαστρίκα, ἐπειθήθηκες ὅτι ἡ συμμάχια μᾶς δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ μωρουδεῖα, σάν καὶ σένα; — Θηριοδαμαστή, ἐδάμασες πολλὰ θηρία. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ σὺ καὶ ἡ συντροφιά σου μάλλον δαμασθήκατε καὶ εἰσθε καὶ οἱ δύο γιὰ νὰ κλεισθῇτε σὲ θηριοτροφεῖο καὶ μάλιστα σὲ κάτι ἄλλο πρὸς τελειοποιήμενο, παρὰ σεις νὰ δαμάσετε ἄλλους. Σὰς χαίρετ' ἡ:

Βολιώτικη Συμμαχία

[ΛΖ'—730]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ/οίς: Κύριον Σγαρδωνήν (διὰ Κ. Ο.) ὁδὸς Κωστ. Καρτάλη 68, Βόλον.

Κόμησσα Ὀπλιγκαντώ

[ΛΖ'—731]

Στέλλα Βισλάντη, περιμένεις τὴν Πόλη τῶν Ὀγείρων γιὰ ν' ἀρχίσῃς μαθημάτα βιολιῶ;

Ναπολιτάνα

[ΛΖ'—732]

Κόμη Ὀπλιγκαντώ, μὴν παίρνεις ἀγγελικὸ ὕψος σὲς φωτογραφίες, μικρέ-

Ναπολιτάνα

[ΛΖ'—733]

Γαλαξειδιώτικα Καράβι, σοῦ στέλλω μιά καραμέλα, ὡς βραβεῖον ἐδρευτικῆς, γιὰ τὴν ἀποκάλυψιν. Ἀσφαλῶς ὁμως ἡ μεγάλη ἔσση θὰ σὲ εἶχε νερκώσῃ.

Κατάσκοπος 33